

½IVOT SE MI ZASTAVIL

Åšter½, 10 Å•ervenec 2012

Je to rok a pÅ½, co jsem rozvedená. Å½iju v bytÅ½, který mi po rozvodu koupili rodiÅ½e. Jsem zamÅ½stnaná, oba moji kluci jsou ve škole. MÅ½la bych být spokojená, protože mi vlastně nic moc nechybí. Jen nějak nedokážu být normální. PÅ½ipadám si jak rozbité hodinky - sice tikají, ale ruÅ½ičky se jen tÅ½esou na jednom místě a dál se nepohnou. Jevěchno uÅ½ za mnou, ale já se stále neumím probrat.

KÅ½iel: „Ty krávo jedna, já tě jednou zabiju!“ a bylo mu úplně jedno, Å½e vedle v pokojiÅ½ku si hrají naÅ½e děti.

„Jak jsem si mohl pokurvit Å½ivot s takovým debilem,“ pokračoval dál, „kolikrát ti mám opakovat, Å½e ten dÅ½ez musíš umýt tímhle,“ a ukázal na jednu umÅ½lohotnou flašku na lince.

„Jsi blbá, Å½e si nepamatuješ takovou kravinu? Jo si blbá, škoda, Å½e jsem to nevÅ½děl dÅ½ív, ale to byla aspoň hezká. TeÅ½ se rozjetá jako parní válec. Dívala ses na sebe v poslední době do zrcadla, jo dívala? Víš co, tak já ti pomů, pojď, aÅ½ víš s kým máš tu Å½est.“

Chytil mě za vlasy a násilím dotáhl pÅ½ed zrcadlo. NekÅ½ela jsem, nechtěla jsem postrašit kluky. Nechtěla jsem, aby měli strach. PÅ½ed zrcadlem si stoupl za mě a chytl mě kÅ½eovitě za ramena. „Tak se podívej, podívej se na náheru.“

Bylo mi tÅ½iatÅ½icet, ale vypadala jsem minimálně o pÅ½t let starší. Unavená, stárnoucí Å½enská. Chtěla jsem se otočit a odejít. Jeho nadávky mi uÅ½ dávno nic nedělaly. Jeho ruce mě poÅ½ád pevně držely.

„Kam bys šla, jen se podívej dosyta. Je ti z toho zle? A co mám dělat podle tebe já?“

„Nedívej se, nemusíš a teÅ½ mi dej pokoj.“

„Jak nemusíš, já jsem postavil tenhle barák, co bys byla beze mě, ty chudinko.“

„Bla bla bla.“

Nic jiného mě nenapadlo. Bolela mě hlava a poÅ½ád jsem myslela na kluky, jak tohle za tenkýma skleněnýma dveřma poslouchají.

Podíval se na mě nenávisně, jak jen to uměl a dal mi facku. HÅ½betem ruky.

Pravou Å½elistí mi projela tupá bolest. Upadla jsem na zem a držela si bolavou tvář. On nade mnou stál a nadával.

PoÅ½ád kÅ½iel a já jsem za ním uviděl Tomáškova drobnou tvářku.

Byl vyděšený k smrti, plakal a celý se třásl. S námahou jsem se postavila a chtěla mu něco říct, ale nemohla jsem pošťádně otevřít pusu. Místo toho jsem vyplivla rozbitý zub a spoustu krve. Tomášk, když to všechno viděl, se rozplakal nahlas. Vrhl se mi kolem krku a začal hystericky křičet.

„Maminko, ať toho nechá, ať tě nebijí. Já nechci aby tě bil, ať tě nebijí.“ Jeho líčko se otřáslalo mohutnými vzlyky. Držela jsem ho pevně a konejšila, tak jak mi to rozbitá pusa dovolila.

„Neplakej broučku, už se nic neděje, už je to dobrý, tatínek se na maminku...“

Dál už nevím. Po dalším jeho ráně jsem se probudila v nemocnici.

x x x Alimenty mi posílá, kluky bere, ale jinak v jednání? Je stejný jako dřív. Měla bych se radovat, chodit mezi lidmi, znovu žít, ale nedokážu to. Nevím proč. Poradíte mi? RADKA